

נגעים בזמה"ז

אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת והיה בעור בשרו לנגע צרעת והובא אל אהרן הכהן או אל אחד מבניו הכהנים:

האם דיני נגעים נוגעים בזמנינו

כתב בספר החינוך (מצוה קסט) וז"ל ונוהגין דיני צרעת בזכרים ונקבות, בכל זמן שיהיו לנו כהנים בקיאים רואין אותם, כן נראה מדברי הרמב"ם זכרוננו לברכה. ואף על פי שאי אפשר להביא קרבן עכשיו, לכשיבנה בית המקדש ויהיה אפשר להביא קרבן בטהרתו מצרעתו יביא קרבן.

וכל מי שנצטרע ולא התנהג על פי התורה הכתובה במצורע, אלא שלקח הדבר בדרך מקרה ולא חש לבוא אל הכהן ולהראותה לו, ביטל עשה זה. ומן הדומה שיהיה ענשו שתדבק בו הצרעת לעולם, ולטובים ייטיב השם וירפא.

מדברי החינוך משמע שדיני צרעת נוהגים גם בזה"ז, אבל בתשובות הגאונים (שערי תשובה סימן קעו) כתב וז"ל משחרב ביהמ"ק אין המנוגעין מטמאים, ובזמן הזה אם ח"ו יהא תלמיד או חכם מצורע אין דוחין אותו לא מביהכ"נ ולא מבית המדרש דליכא השתא "והיה מחניך קדוש". (ק"ק שבתחילת דבריו משמע שליכא טומאה כלל, ואילו בסוף דבריו משמע שיש טומאה רק שאין חיוב הרחקה).

ועי"ע בראבי"ה (ח"ג מועד קטן סימן תתמ) שכתב וז"ל הלכות מצורע לא הזקקתי לפרש, דכיון דכהן לא חזי ליה ולא בקיאים למיחזי, ולא נהגי ביה בזמן הזה כל דיני מצורע, אבל מרחיקין מהם מפני הסכנה.

למה לא נהגין דיני נגעים בזה"ז

בספר תפארת ישראל (בהקדמתו למס' נגעים) כתב שכל דיני מצורע ונגעים וטהרתן נוהג בין בארץ או בחו"ל, חוץ מנגעי בתים שאינו נוהג רק בבתי א"י, בין בפני הבית ובין שלא בפני הבית. ועי"ש עוד שכתב מימי תמהתי למה אין נוהגין כן בזה"ז. ומביא שבילדותו הציעה תמיהתו לפני הגאון הגדול רע"א זצוק"ל, והשיב שגם הוא תמה על דבר זה, ושאין לו תירוץ המתקבל על הדעת.

העברת השער על כל בשרו

ממשיך התפא"י לתרץ משום דלטהרתו צריך העברת תער על כל בשרו, ומדאין אנו בקיאים ביחוסים כהונה, כמש"כ המג"א (רא, ד), [לענין למה לא מקפידין על החיוב של "וקדשתו" לתת לכהן ראשון, ועי' לק"י], לפיכך לא נרצה לסמוך על חזקת כהונה של זה, לעבור על כמה לאוין בהעברת תער בזקנו ופאת ראשו שאפשר הוא שלא במקום מצוה.

ברכת המצוות לכהנים

אבל בעיקר דברי המג"א יש לתמוה הרי הכהנים מברכים ברכה על ברכת כהנים, ומברכים ברכה על פדיון הבן, ולא חוששים לברכה לבטלה. וראיתי בתפארת ישראל (חומר בקודש פרק ד) וז"ל ואין להקשות היאך מברכים ברכת כהנים בשם, וכמו כן האיך מברך האב ברכת פדיון הבן, והרי הו"ל מזכיר ששם שמים לבטלה שהוא דאורייתא, (תמורה ד, א), ותי' דמדמזכירו דרך ברכה אינו רק מדרבנן, אע"ג שהוא ברכה שאינו צריכה, (תוס' ר"ה לג, א). מיהו עדיין ק' מברכת כהנים

שאומרים בפירוש אשר קדשנו וגו', זה אינו בכלל ברכה שא"צ, ומסתבר טפי דהוה בכלל ברכה לבטלה. ות"י כיון דמסופקים אם מחוייבים במצות כהונה, הו"ל ספיקא דאורייתא לחומרא. ואף על גב דזהו דוקא בכל מצות כהונה שאין בהן חשש חטא, משא"כ נשיאות כפים שיש בה חשש שעובר על עשה (כתובות כד, ב), י"ל דהעשה דנקט הש"ס בזר שנושא כפיו, מסתבר דרק מדרבנן הוא, ולפיכך ספק קיום עשה דאורייתא עדיף מספק שעובר אעשה דרבנן.

אבל כל זה לשיטת התוס' שאין כאן אלא חשש איסור דרבנן, אבל לפי הרמב"ם המברך ברכה לבטלה עובר בלאו ד"לא תשא". ואולי יש ליישב על פי דברי הח"א (כלל ה) שאם אינו מברך דרך זלזול אלא מספק, לכו"ע אין כאן איסור דאורייתא, ודו"ק.

המוציא מחברו עליו הראיה

אבל כתב ע"ז שאין זה תירוץ מספיק, דתינח נגעי אדם, אבל נגעי בתים בא"י, ונגעי בגדים בכל מקום, מאי איכא למימר.

ות"י דבבתים ובגדים איכא "אפוקי ממונא" מחזקת מריה, לנתוץ הבית ולשרוף הבגד, לא אלימא חזקת כהונה נגד חזקת ממון. ואף שבזמן הבית היו שורפין וסוקלין אחזקות (קדושין פ, א), היינו בהחזיק את עצמו לכך מכח טענת ברי, אבל הנך כהני בזה"ז שאינן מחזיקין את עצמן לכהנים רק מכח טענת ספק, והרי אין החלט נגע נעשה רק ע"י כהן מיוחס, לפיכך לא סמכו על ראיית הכהן גם לעניין טהרתו בצפרים.

חזקת ממון בנוגע מצוות

מה שכתב התפא"י שמשום דמיירי בהוצאות ממון לא סמכינן על כהן שאינו ווודאי, יש לתמוה עליו טובא, שאין כאן ענין הוצאת ממון כלל, אלא חיוב שמוטל עליו, א"כ לא שייך "חזקת ממון", שחזקת ממון בא לומר שהיכא שמסופקים למי שייך הממון אמרינן אוקמיה בחזקתו. הגע בעצמך האם מי שהוא ספק אם חייב במצוה דאורייתא שהדין הוא ספק דאורייתא לחומרא, והמצוה יעלה לו כסף, האם נאמר שספק ממון להקל.

כהני חזקה לענין מצורע

אבל לגבי עיקר הנידון האם די בכהני חזקה, כבר כתב המנ"ח בשם הגר"ז מוולאזין לתרץ על פי דברי הרמב"ם שצריך דווקא כהן מיוחס. דהנה כתב הרמב"ם (תרומות ז, ח - ט) שתרומת חו"ל הואיל ועיקרה מדבריהן אינה אסורה באכילה אלא לכהן שטומאה יוצאה עליו מגופו, והן בעלי קריין וזבין וזבות ונדות ויולדות, וכולן שטבלו מותרין לאכילה אע"פ שלא העריב שמשן, אבל טמאי מגע טומאות בין שנגע במת שאי אפשר לנו היום לטהר ממנו בין שנגע בשרץ אינו צריך לטבול לתרומת חוצה לארץ. לפיכך כהן קטן שעדיין לא ראה קרי וקטנה שעדיין לא ראתה דם נדה אוכלין אותה תמיד בלא בדיקה, שחזקתן שלא יצאה טומאה עדיין עליהם. והמצורע הרי הוא כמי שטומאה יוצאה עליו מגופו, והוא שיטמא אותו כהן מיוחס, אבל קודם שיטמאנו הכהן טהור הוא. מבואר בדבריו דלא סגי ב"כהן חזקה". וכ"כ הרדב"ז (שם) וז"ל דכתיב "ועל פיהם יהיה כל ריב וכל נגע", ואפי' שנראו בו סימני החלט הרי הוא טהור עד שיטמאנו כהן מיוחס. ומזה הטעם אין טומאת נגעים נוהגת בזמן הזה, שהרי טהרת המצורע נוהגת בארץ ובח"ל בפני הבית ושלא בפני הבית, אלא ודאי מה שלא נהגו בה מפני שאין עתה בינינו כהן מיוחס.

אלא דעדיין צ"ע למה לא יהיה לכה"פ ספק מצורע. ועוד למה לא נסמוך על החזקה, ובזה כבר כתב התפא"י דל"ש הוחזק אלא בברי. אבל עדיין צ"ע שהרי סומכים על חזקת הכהנים לענין ברכת כהנים, ולא חיישינן לברכה לבטלה.

וראיתי בשם הגר"ח קניבסקי שליט"א (דרך אמונה טומאת צרעת ו, ה) על פי מש"כ הרמב"ם (שם) שכל ספק נגעים חוץ משני ספיקות שמנינו כבר, טהור עד שלא נזקק לטומאה. א"כ אם כהן שאינו מיוחס טימאהו שהוא טהור, משום דקי"ל ספק נגעים טהור.

כהני חזקה

בעיקר הנידון של "כהני חזקה" דנו הפוסקים באריכות, דהנה כבר הבאנו מהמג"א (סימן רא) שתמה למה אין נזהרין עכשיו להקדים הכהן לכל מילי, לקבל מנה יפה ראשון וכו', הרי יש מצות עשה של "וקדשתו", וכתב שאפשר דאין אנו בקיאין ביחוס הכהונה וכמ"ש ססי' תנ"ז, (לענין נתינת חלה לכהן בזמן הזה).

אמנם בשערי תשובה כתב שנחלקו בזה גדולי האחרונים, דעת הרשד"ם (אה"ע סי' רלה) כדברי המג"א, עי"ש שדן לענין שבויה לכהן, שא"א לכופו לגרשה, דאולי אינו כהן. וכן כתב בשו"ת שבות יעקב (ח"א סי' צג). אבל בשו"ת מהרי"ט (ח"ט סי' קמט) ובשו"ת חוט השני (סי' יז) חולקים על מהרשד"ם משום דהוחזקו ככהנים. ועי' באריכות בספר שדי חמד (מערכת הכללים מע' כ"ף כלל צב).

פדיון הבן

כתוב בשו"ע (יו"ד שה, ח) שאם רצה הכהן להחזיר לו הפדיון רשאי, אבל לא יתן הוא לכהן ע"מ שיחזיר לו, ואם עשה כן והחזיר לו ודעת הכהן היתה מתחלה שלא לקבלה על מנת להחזיר, אין בנו פדוי, עד שיגמור בלבו ליתן לו מתנה גמורה, ואם רצה הכהן אח"כ להחזיר יחזיר.

ועי' בפתחי תשובה (ס"ק יב) שהיעב"ץ (שאלת יעב"ץ ח"א סי' קנ"ה) כתב דהאידינא אישתני דינא, דמה שאמרו שלא יהא הכהן רגיל בכך, הני מילי בכהנים מיוחסים דידהו, אבל בכהני חזקה בעלמא כי האידינא, אף על גב דלחומרא אזלינן בהו לכל מילי, ופרקינן בכורים על ידיהו משום דלא אפשר באחריני, מיהא להקל לא דהיינו להוציא ממון האב מספק, וכמעט שי"ל דמדינא הם צריכים להחזיר, ולפחות כל כהן יחוש לעצמו לפרוש מספק גזל שמא אינו כהן. ומשום ה"ט נראה דשפיר אית למיעבד עובדא האידינא לפדות בעל מנת להחזיר לכתחלה. גם נראה שלצאת ידי כל ספק האפשרי יש ג"כ על האב לפדות בכורו מכל כהנים שיוכל למצוא, דלמא מתרמי ליה כהן מיוחס ודאי, ומה"ט נמי בן הכהנת והלויה יש לפדותו עכשיו מספק, דמ"ש מכל ספיקא דאורייתא דמאי דאפשר לתקוני מתקנינן. ובת' חתם סופר (ס"ס רצ"א) חולק על היעב"ץ.

חלה לכהן

כתב הש"ך (יו"ד שכב, ה) בשם מהרש"ל (פ' כ"ה סי' ס) שאין נוהגין לתת חלה כלל לקטן, (אע"פ שאינו טמא), משום דלא מחזקינן בזמן הזה בכהן ודאי. וכן כתב מהרי"ל בהלכות פסח דדרכו לדרוש ברבים שלא להאכילה לכהן קטן שלא יאמרו חלת חו"ל נאכלת, וכ"כ מהרי"ו (שו"ת סימן קנג) בדיני פסח דאין נוהגין לתת החלה לכהן קטן, והטעם דחיישינן שמא יפרר ואתי לידי תקלה, או משום דלא מחזקינן בזמן הזה בכהן ודאי. וכ"כ הרב (רמ"א) בא"ח ס"ס תנ"ז אע"ג דסתם שם בתחלה כסברת הטור דמאכילין אותו לכהן קטן, (וז"ל אם יש כהן קטן שלא ראה קרי, או גדול שטבל לקריו, מותרים

לאפות החלה בשבילו (טור). ויש אומרים שאין מאכילין חלה בזמן הזה לשום כהן (מהרי"ו). והכי נהגינן האידנא בחלות דמצה ובחלות דכל ימות השנה לא נהגינן ליתנה לכהן קטן וצריך לחלק בין פסח לשאר ימות השנה.

בדברי היעב"ץ

בשו"ת שאילת יעבץ (ח"א סי' קלו) מסופק אם אירע בזה"ז בגלות מצורע שבו סימני טומאה והיה שם כהן בקי במראות נגעים והחליטו לטומאה, האם יש לו להטהר בשני צפרים ובתגלחת ראשונה ושניה גם עתה, ותעלה לו להתירו באשתו שהרי היא מצוה הנוהגת בכל זמן ואינה תלויה בארץ. ואע"פ שאינו יכול להביא קרבנותיו הרי יכול שיטהר מטומאת צרעתו, (שתלויה בתגלחתו, כי אין בצפרים משום שחוטי חוץ).

וכתב היעב"ץ שיוכל לעשותה בכל מקום. וכן הביא דברי הרמב"ם בחבורו שכתב שנוהג בין בפני הבית בין שלא בפני הבית בין בא"י בין בחו"ל. אמנם י"ל שאין זה אמור אלא כשיש מי חטאת בא"י, כמו שהיה עדיין בימי חכמי התלמוד, כמ"ש חברייה מדכן בגלילא. (וצ"ע למה טהרת מצורע קשור לפרה אדומה). ועוד כתב שמש"כ שנוהג בחו"ל היינו קודם שגזרו טומאה על ארץ העמים, אבל לאחר שבטלו מי חטאת וגזרו טומאה על ארץ העמים מה צורך בטהרה זו.

ועי"ש שכל הספק אינו אלא אי איקלע דעביד טהרה ראשונה ונאסר בתשמיש, מי מהניא ליה טהרה דתגלחת שניה, כדי להתירו בתשמיש המטה. או למ"ד מוחלט נמי אסור בתשמיש, שוב נזקק לטהרה. ושורש ספיקו משום דבעינן דווקא כהן לטהרו כמו לטמאו, (וכהני דידן לא מהני אלא בדרבנן ולחומר), ופדיון בכורות ודאי שאני דלא סגי בלא"ה, ואע"ג דמסתברא כל היכא דאיטמי ליה ע"י כהן, איהו אסר ליה ואיהו שרי, מ"מ בסימני טומאה מובהקין אפשר דלא בעינן כהן. ולכן מסופק אי מצי כהן חזקה לטהוריה מידי טומאה ודאית. ומסיק שבאמת אינו נוהג בחו"ל, דבתוספתא משמע לכאורה דאינו נוהג אלא בגבולין.

בגדי כהונה

עי' בתפארת ישראל (חומר בקודש פרק ד) וז"ל מצורע אחר שנתרפא יעשה ב' הצפרים בחוץ, [ואינן קרבן כלל, ונוהגים אפי' בזה"ז, ואפי' בחו"ל. [כרמב"ם פי"א מצרעת, ודבריו לקוחים מתוספתא נגעים פ"ח]. ומימי תמהתי למה לא נהגו בהן האידנא, ונ"ל משום דלרמב"ם שחיטת צפרים מעכב טהרתו, ולראב"ד תגלחת והזייה מעכבים בטהרתו, שלשתן צריכים להיות דוקא ע"י כהן. הרי אמרי' (יומא מג, א) דכל מקום שנאמר הכהן, היינו בכיהונו, ר"ל שילבש בגדי כהונה, וא"כ איך אפשר שיתטהר בזה"ז ע"י כהן, והרי אין לנו רק כהני חזקה, ואיך ילבשו בגדי כהונה שיש שעטנז בהאבנט, דהרי קי"ל אבנטו של כהן הדיוט לא זהו אבנטו של כה"ג ביוה"כ.

עי"ש שהביא דברי ספר כפתור ופרח שכתב שרבינו יחיאל מפאריז שחי בי"ז לאלף הששי שאמר שכשיזכה לעלות לא"י יש בדעתו להקריב שם קרבנות צבור שהותרו בטומאה, ותמה עליו התפא"י מלבד ספק יוחסין שכבר נגזר ספר יוחסין (קדושין ע, ב), יש לתמוה על האבנט שהיה בו תכלת, ומנין לנו השתא תכלת, והרי המחבר בעצמו כתב דנאבד ממנו בעונינו. ודוחק לומר דדינו כבציצית דתכלת אינו מעכב הלבן, כ"כ אין הצבע חזותא מעכב שאר הגוונים.

מה שנוקט התפא"י שצריך בגדי כהונה למראות נגעים אין זה פשוט, ורבים נוקטים כדבר פשוט שלא צריך בגדי כהונה.

אבל יש להביא סמך לדבריו, דהנה הגמ' (זבחים יד, ב) דנה האם שחיטה הוי עבודה, ומק' למ"ד דשחיטה לאו עבודה, מהא דאמר ר' זירא אמר רב שחיטת פרה בזר פסולה, ומסיק מידי דהוה אמראות נגעים דלאו עבודה היא ובעיא כהונה. הרי שהגמ' מדמה שחיטת פרה למראה נגעים, ולענין שחיטת פרה כתב התו"י והתוס' הרא"ש (יומא מב, א) שלמ"ד שחיטת פרה בזר פסולה, דבעיא נמי בגדי כהונה כשאר עבודות. א"כ יש מקום גדול לומר שגם מראות נגעים צריך בגדי כהונה.

אמנם בשו"ת בית יצחק (יו"ד ב סימן קיג) כתב שברמב"ם אינו מבואר דבעי בגדי כהונה, ומציין למש"כ (או"ח כז, ד) בפשיטות דלראות נגעים לא בעי בגדי כהונה כיון דאפי' בע"מ רואה את הנגעים, כמבואר בת"כ וברמב"ם (טומאת צרעת ט, ו), ודוקא בשריפת פרה בעי בגדי כהונה דכתיב הכהן ודרשינן הכהן בכהונו. אבל עי"ש שדוחה הראיה מבע"מ, דר"א ס"ל (יומא דף כד) דבע"מ כשר להוצאת הדשן, ובעי בגדי כהונה, א"כ י"ל כמו"כ בראיית נגעים.

אבל מביא דברי הראב"ד (פ"ז מכלי המקדש) דכלאים הותרו לגמרי דוקא במקדש, וכתב השאג"א הטעם הואיל ואי מיקלע עבודה, ואם נימא דמראות נגעים בעי בגדי כהונה, אף שלא במקדש נימא הואיל ואי מיקלע ליה ראיית נגעים.

עוד כתב שע"כ לא בעי בגדי כהונה כיון דאפי' טמא מת מטהר מצורע, ובודאי אסור ללבוש בגדי כהונה.

ואני שמעתי שהגרא"ז כתב בהתחלה בספרו אבן האזל (הל' תמידין ומוספין) שמראה נגעים מצריך בגדי כהונה, וכשהעירו עליו אמר שישאלו את מרן הגרי"ז וכפי שיחליט יכתוב, אכן הגרי"ז אמר שאין צורך בבגדי כהונה, וצוה הגרא"ז שישמו מדבקה על הקטע ההוא.

עבודה שבמקדש

וראיתי בשם שו"ת להורות נתן (ח"ו או"ח סי' ל"ו ס"ק ז) באכילת תרומה אין צריך בגדי כהונה, דהא לא גרע מעבדו ובהמתו של כהן דאוכלין תרומה. ואף בעבד הוי אכילת תרומה מצוה, וכמבואר בתוס' גיטין (יב ב) ד"ה השבתוני עיין שם, ובפיהמ"ש להרמב"ם ז"ל. ואף על גב דאכילת תרומה איקרי עבודה וכבש"ס פסחים (עב א) עיין שם, מ"מ בגדי כהונה אינו צריך. והטעם דמראות נגעים אין צריך בגדי כהונה, וכן אכילת תרומה ואף דמקרי עבודה, נראה עפ"י מש"כ הרמב"ם בספר המצוות (מצוה ל"ג) וז"ל, שציינו לכהנים ללבוש וכו' ואז יעבדו "במקדש" וכו'. ומבואר, דרק עבודה שבמקדש בעי בגדי כהונה ולא עבודה שבגבולין, וכמבואר בקרא תצוה (כ"ח מ"ג) והיו על אהרן וגו' בבאם אל אהל מועד וגו' לשרת "בקודש". ועיין תוס' קידושין (לו ב) ד"ה חוץ, דהיכי דלא נצטוו בבגדי כהונה לא הוי בכלל מחוסרי בגדים עיין שם. ועל כן באכילת תרומה וראיית נגעים ונשיאות כפיים ודומיהן, כיון דבאלו לא נצטוו בבגדי כהונה, דהא לא הויין בגדר "בקודש" וכו', ממילא ליכא בהו משום מחוסר בגדים. וע"ש עוד מש"כ בזה.

הנחת תפילין למצורע

אמנם להלכה נראה שנוקט המחבר שצרעת נוהג בזה"ז, שהרי כתוב בשו"ע (או"ח לח, יג) שמנודה ומצורע אסורים להניח תפילין, והרי בשו"ע אינו מוזכר אלא דברים שנוגעים בזה"ז.

קציצת בהרת

יש להסתפק האם יש איסור של קציצת בהרת בזה"ז. וראיתי שמביאים ראייה מדברי השו"ע (יו"ד רסו, א) וז"ל מילה בין בזמנה בין שלא בזמנה, דוחה צרעת. שאם יש בהרת בעור הערלה, אע"פ שיש בקציצת הבהרת לא תעשה, חותכה עם הערלה. אבל אם לאחר שנימול גדל בשר במילתו עד שאינו נראה מהול וצריך לחותכו, אם יש בהרת באותו הבשר אסור לחתכו, כיון שא"צ למולו פעם אחרת אלא מדרבנן. אבל לפי הנ"ל אינו ראייה שאולי סובר השו"ע שצרעת נוהג בזה"ז כנ"ל.

עוד מביאים ראייה ממה שפסק הרמב"ם (טומאת צרעת י, א) שאיסור קציצת בהרת נוהג אפילו קודם קודם שהראהו לכהן, וז"ל התולש סימני טומאה בין כולן בין מקצתן, או הכוה את המחיה כולה או מקצתה, או הקוצץ הנגע כולו מבשרו או מן הבגד או מן הבית, **בין קודם שיבא לכהן בין בתוך הסגר או בתוך החלט או אחר הפיטור הרי זה עובר בלא תעשה**, שנאמר "השמר בנגע הצרעת לשמור מאד ולעשות ככל אשר יורו אתכם הכהנים הלויים כאשר צויתים", תשמרו שלא יתלוש או שיקוץ.

אמנם בשו"ת מהרש"ם (ח"ג סימן ר) כתב וז"ל כבר העליתי בספרי דע"ת (יו"ד סי' ה' סק"ח) דטומאת מצורע ל"ש כלל בזה"ז כיון דליכא כהן מיוחס. והבאתי מרמב"ם (פ"ז דתרומות) וב"י (יו"ד סוסי' שכ"ב) וב"י (אה"ע סי' ל"ט) בשם רשב"ץ, וא"כ י"ל דל"ש כלל בזה"ז דין קוצץ בהרת. והא דביו"ד (סי' רס"ו) נקט דינא דקוצץ בהרת, היינו לזמן שהיה כהן מיוחס, וכמו דבאו"ח (סוסי' ל"ח) הובא דין מצורע דפטור מתפלין, ולא שייך ג"כ בזה"ז.

שוב מצאתי בשו"ת גוא"י (חיו"ד סי' פ"ז) שהעלה דכל דין קוצץ בהרת ל"ש בזה"ז כיון דאין לנו כהן, והביא מדברי החינוך (מצוה קע"ב) שכתב דמצות מצורע נוהג בכל זמן שיש חכם לראות הנגעים, וברמב"ם (פ"י מט"צ) דאיסור קוצץ בהרת שלא להראות לכהן, א"כ בזה"ז לא שייך כלל.